

Második jogalapja keretében az Arkema a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének az anyavállalat leányvállalatai feletti meghatározó befolyására vonatkozó vélelem megdönthetlenségéből eredő megsértésére hivatkozik, mivel e vélelem miatt a kartell résztvevőit eltérően kezelik, aszerint hogy vállalatcsoporthoz tartoznak-e vagy sem.

Harmadik jogalapja keretében a fellebbező előadja, hogy a megtámadott ítélet sérti az egyenlő bánásmód elvét és a tisztességes eljárásához való jogot, amennyiben a lényeges eljárási szabályoknak az indokolás hiányából eredő megsértésére alapított jogalapjára válaszul az Elsőfokú Bíróság csupán az Arkema anyavállalata, az Elf Aquitaine érveit vizsgálta meg, az Arkema által előterjesztetteket nem. Márpedig jóllehet igaz az, hogy az Elsőfokú Bíróság nem köteles a felek által megfogalmazott érvelés kimerítő ismertetésére, a megtámadott ítélet indokolásának lehetővé kell tennie, hogy a felperes legalább az Elsőfokú Bíróság által rá vonatkozóan elfogadott érvelést pontosan megismerhesse.

Negyedik és egyben utolsó jogalapja keretében az Arkema végül előadja egyrészt az arányosság elvének megsértését, amennyiben a Bizottság kétszeresen vette figyelembe a forgalmát a szankció alapjának meghatározásánál, másrészt az Elsőfokú Bíróság azon megállapításával elkövetett hibát, miszerint a Bizottságnak nem volt más választása, ha nem akart eltérni az iránymutatás számítási módszerétől. Az Elsőfokú Bíróság ezáltal ugyanis a Bizottság iránymutatásának kötelező erőt tulajdonít, amellyel az nem rendelkezik. A fellebbező szerint az ilyen iránymutatás inkább a követendő gyakorlati magatartási szabályokhoz, mintsem az adminisztráció által minden körülmények között követendő jogszabályokhoz hasonlít.

Az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) T-174/05. sz., Elf Aquitaine kontra Bizottság ügyben 2009. szeptember 30-án hozott ítélete ellen az Elf Aquitaine SA által 2009. december 15-én benyújtott fellebbezés

(C-521/09. P. sz. ügy)

(2010/C 37/35)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: Elf Aquitaine SA (képviselők: E. Morgan de Rivery és S. Thibault-Liger ügyvédek)

A másik fél az eljárásban: az Európai Bizottság

A fellebbező kérelmei

A fellebbező kéri, hogy a Bíróság elsődlegesen:

- teljes egészében helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság T-174/05. sz., Elf Aquitaine SA kontra az Európai Községek Bizottsága ügyben 2009. szeptember 30-án hozott ítéletét az EUMSZ 256. cikk és az Európai Unió Bírósága alapokmányáról szóló 3. sz. jegyzőkönyv 56. cikke alapján;
- adjon helyt az első fokon előterjesztett kereseti kérelmeknek;
- következésképpen semmisítse meg az [EK] 81. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/E-1/37.773 — monoklórecetsav) 2005. január 19-én hozott C (2004) 4876 végleges bizottsági határozat 1. cikkének d) pontját, 2. cikkének c) pontját, 3. cikkét és a 4. cikke (9) bekezdését;
- a Bíróság másodlagosan — korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva — az EUMSZ 261. cikk alapján törölje el vagy csökkentse a Bizottság említett határozatának 2. cikke c) pontjában az Arkema SA-val és az Elf Aquitaine-nel szemben együttesen és egyetemlegesen kiszabott 45 millió eurós bírságot az Elsőfokú Bíróság T-174/05. sz. ügyben hozott ítélete indokolásának és érvelésének a jelen fellebbezés hat jogalapja keretében kifejtett objektív hiányságaira tekintettel;
- a Bíróság mindenesetre az Európai Bizottságot kötelezze az összes költség — beleértve az Elf Aquitaine-nek az Elsőfokú Bíróság előtt felmerült költségeit is — viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fellebbezése alátámasztására a fellebbező hat jogalapot terjeszt elő.

Első jogalapja keretében a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság — mivel nem vette figyelembe az EUMSZ 101. cikk [EK 81. cikk] szerinti szankciók megtorló jellegéből fakadó valamennyi következményt — tévesen alkalmazta a jogot. Különösen azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság visszaélészerűen kizárta őt az ártatlanság vélelmének és a büntetések egyéniesítése elvének alkalmazási köréből azáltal, hogy a leányvállalata által elkövetett jogsértésért való felelősséget a fellebbezőnek tudta be, jóllehet a fellebbező által előterjesztett tények ezzel ellentétben azt tanúsítják, hogy a fellebbező maga semmilyen jogsértést nem követett el, sőt a vitatott jogsértés fennállásáról annak elkövetése időpontjában nem is tudott.

Második jogalapja keretében az Elf Aquitaine a védelemhez való jognak a méltányosság és a felek egyenlősége elvének téves értelmezéséből fakadó megsértésére hivatkozik. Az Elsőfokú Bíróság megtámadott ítéletben képviselt álláspontja ugyanis az

volt, hogy a felek egyenlőségének elvét a jelen ügyben tiszteletben tartották, mivel a felperesnek biztosították annak lehetőségét, hogy a közigazgatási eljárás során ismertesse álláspontját, és első ízben a kifogásközlésben tájékoztatták őt az ellene felhozott kifogásokról. A fellebbező szerint ezen értelmezés téves, mivel tagadja a védelemhez való jog tiszteletben tartásának követelményét az előzetes vizsgálat időszakában, és annak szükségességét is figyelmen kívül hagyja, hogy a Bizottság az ilyen vizsgálatot a jogsértéssel gyanúsított valamennyi személy tekintetében pártatlan módon — a terhelő, illetve enyhítő körülmények figyelembevételével — folytassa le.

Harmadik jogalapja keretében a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság indokolási kötelezettségét illetően több hibát követett el. E hibák úgy a Bizottság által megkövetelt indokolás tartalmának és erejének értékelésére, mint a megtámadott ítélet tartalmára vonatkoznak, amely utóbbiban több egymásnak ellentmondó megállapítás szerepel.

Negyedik jogalapja keretében az Elf Aquitaine az EUMSZ 263. cikk [EK 230. cikk] megsértését terjeszti elő, amennyiben az Elsőfokú Bíróság túllépte jogszerűségi felülvizsgálatának határait azzal, hogy a leányvállalat által elkövetett jogsértés anyavállalatnak való betudhatóságára vonatkozó saját értékelésével helyettesítette a Bizottság határozatában szereplő hiányos és vázlatos értékelést.

Négy részre osztott ötödik jogalapja keretében a fellebbező a versenyellenes magatartások betudhatóságára vonatkozó szabályoknak az Elsőfokú Bíróság általi figyelmen kívül hagyására hivatkozik. Az Elsőfokú Bíróság köteles lett volna az anyavállalatnak a leányvállalata magatartásáért való felelősségére vonatkozó vélelem alkalmazása helyett ellenőrizni, hogy a Bizottság bizonyította-e a felperesnek a leányvállalata irányításába való tényleges beavatkozását.

Hatodik és utolsó jogalapja keretében a fellebbező végül másodlagosan megállapítja, hogy még ha az Elsőfokú Bíróság által elkövetett hibák és jogsértések nem is vezetnek a Bizottság határozatának megsemmisítéséhez, legalábbis azt kell eredményezniük, hogy a Bíróság eltörli vagy csökkenti a fellebbezővel szemben együttesen és egyetemlegesen kiszabott bírságot.

A tribunal administratif de Paris (Franciaország) által 2009. november 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Ville de Lyon kontra Caisse des dépôts et consignations

(C-524/09. sz. ügy)

(2010/C 37/36)

Az eljárás nyelve: francia

A kérdést előterjesztő bíróság

Tribunal administratif de Paris (Franciaország).

Az alapeljárás felei

Felperes: Ville de Lyon.

Alperes: Caisse des dépôts et consignations.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A 2004. december 21-i 2216/2004/EK rendelet ⁽¹⁾ XVI. mellékletének 12. pontjában meghatározott információk közlése vagy a közlés megtagadása a központi tisztviselő kizárólagos hatáskörébe tartozik-e, vagy erre a nemzeti jegyzékkezelőnek is van-e hatásköre?
2. Ha ez a nemzeti jegyzékkezelő felelőssége, akkor ezt az információt a 2003. január 28-i 2003/4/EK irányelv ⁽²⁾ 4. cikke értelmében vett, „a környezetbe történő kibocsátással kapcsolatos információnak” kell-e tekinteni, amely közlésének megtagadását nem lehet „üzleti titok vagy üzemi titok” védelmére hivatkozással kifogásolni, ha ezen információk közlésére különleges titokvédelmi szabályok vonatkoznak?
3. Amennyiben különleges titokvédelmi szabályok alkalmazandók, ezek az információk csak egy ötéves időszak leteltét követően közölhetők-e, vagy ez a határidő a kibocsátási egységek kiosztásának ötéves időszakát érinti a 2003. október 13-i 2003/87/EK irányelv ⁽³⁾ értelmében?
4. Amennyiben ez az ötéves határidő alkalmazandó, a 2004. december 21-i 2216/2004 rendelet 10. cikke megengedi-e az attól való eltérést, és megtagadható-e az eltérés alkalmazása e cikk alapján olyan területi hatósággal szemben, amely ezen információkat azért kéri, mert a városi fűtés közszolgáltatás nyújtásának átruházására vonatkozó megállapodásról kíván tárgyalni?

⁽¹⁾ A 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 280/2004/EK európai parlamenti és tanácsi határozat szerinti kibocsátásforgalmi-jegyzékek egységesített és biztonságos rendszeréről szóló, 2004. december 21-i 2216/2004/EK bizottsági rendelet (HL L 386., 1. o.).

⁽²⁾ A környezeti információkhoz való nyilvános hozzáférésről és a 90/313/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. január 28-i 2003/4/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 41., 26. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 375. o.).

⁽³⁾ Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról, és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.).